

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
TUZLANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: 03 0 U 023523 23 U
Tuzla, 28.09.2023. godine

Kantonalni sud u Tuzli, prilikom nejavnog rješavanja po sudiji pojedincu Predragu Krsmanoviću, uz učešće zapisničara Sadete Hadžismajlović, u upravnom sporu pokrenutom po tužbi tužioca **S.H.**, iz K..., zastupanog po punomoćniku K.V., advokatu iz Tuzle, ul. Mehmedalije Maka Dizdara PZC Stupine, pp 44., protiv rješenja tuženog **Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar**, broj FZ3/2/2-31-1-27-2/23 MB/OB: ..., od 24.02.2023. godine, u upravnoj stvari **ostvarivanja prava na starosnu penziju**, dana 28.09.2023. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Tužba se **ODBIJA**.

O b r a z l o ž e n j e

Protiv osporenog rješenja bliže opisanog u uvodu presude, kao konačnog u upravnom postupku, tužilac je, dana 14.04.2023. godine, ovom sudu, putem naprijed navedenog punomoćnika, podnio dozvoljenu i blagovremenu tužbu za pokretanje upravnog spora.

Iz navoda tužbe slijedi da se osporeni akt pobija iz svih razloga iz člana 12. Zakona o upravnim sporovima („Službene novine Federacije BiH“, broj 9/05), osim razloga sadržanih u tački 4. tog člana.

U tužbi se, između ostalog, posebno ističe: da je tužilac radni odnos zasnovao dana 02.07.1982. godine, i da je vremenski period od 06.07.1983. do 11.06.1984. godine proveo na odsluženju vojnog roka, koji vremenski period mu nije uzet u obzir prilikom utvrđivanja penzijskog staža, zbog čega smatra da je za taj vremenski period oštećen po osnovu obračuna godišnjeg ličnog koeficijenta i perioda obračuna; da je u vremenskom periodu od 1992. do 1996. godine tužilac bio "mobilisan po osnovu radne dužnosti", i da su mu za taj period vršene uplate doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje, ali da mu ni taj vremenski period nije uzet u obzir prilikom utvrđivanja penzijskog staža, pa je oštećen i po tom osnovu, kao i za vremenski period od 01.01.2022. do 02.09.2022. godine, koji mu takođe nije uzet u obzir; da je takvim postupanjem tuženog "derogirano" stečeno pravo tužioca na "uživanje imovine", što je u suprotnosti sa odredbama Ustava BiH, Ustav Federacije BiH i Evropske konvencije o ljudskim pravima.

Tužbom se predlaže da sud poništi pobijani i prvostepeni akt i predmet vrati prvostepenom organu na ponovni postupak, kao i da obaveže tuženog da tužiocu nadoknadi troškove postupka, koji su u tužbi opredijeljeni na troškove za sastav predmetne tužbe, te takse na tužbu "po odluci suda", s tim da troškovi za sastav tužbe nisu u tužbi bliže određeni.

Tužba nije osnovana.

Nakon što je razmotrio tužbu, odgovor na tužbu i sve upravne spise, sud je ispitao zakonitost osporenog rješenja, pa je cijeneći zahtjev, navode i razloge istaknute u tužbi i

odgovoru na tužbu, te s tim u vezi odlučne činjenice, dokaze i podatke iz predmetnih upravnih spisa, odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Iz sadržaja spisa upravnog predmeta slijedi da je osporenim aktom odbijena kao neosnovana žalba tužioca protiv prvostepenog rješenja Kantonalne administrativne službe za Tuzlanski kanton – Tuzla, broj UP/I-FZ6/2/1-31-1-52288/22, matični broj: .... od 09.12.2022. godine, kojim je tužiocu priznato pravo na starosnu penziju u iznosu od 562,91 KM mjesečno, počev od 03.09.2022. godine.

Iz činjenica predmeta slijedi: da je tužilac, dana 13.09.2022. godine, prvostepenom organu podnio zahtjev za ostvarivanje prava na starosnu penziju; da je prvostepeni organ u postupku po istom zahtjevu, između ostalog, utvrdio: da je tužilac rođen dana ....., ... godine; da je na dan prestanka osiguranja, tj. na dan 02.09.2022. godine, imao navršenih 65 godina, 00 mjeseci i 00 dana života, staž osiguranja u trajanju od 26 godina, 01 mjesec i 14 dana, i poseban staž u u dvostrukom trajanju od 00 godina, 10 mjeseci i 26 dana, da za vremenski period od 01.01.1999. do 31.08.2011. godine, nema uplaćenih doprinosa; da tužilac ispunjava uslove iz člana 40. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju ("Službene novine Federacije BiH", br. 13/18 i 93/19 - Ustavni sud Federacije Bosne i Hercegovine, 90/21 i 19/22), za priznavanje prava na starosnu penziju; da je visina penzije tužiocu utvrđena na osnovu odredaba člana 43. - 46. istog Zakona, s tim da su godišnji lični koeficijenti računati samo za one godine za koje su uplaćeni doprinosi.

Tužilac je protiv prvostepenog rješenja izjavio žalbu tuženom iz razloga sličnih onima koje ponavlja i u tužbi za pokretanje upravnog spora.

Odlučujući o žalbi tuženi je istu osporenim aktom odbio kao neosnovanu, cijeneći da je prvostepeno rješenje u svemu pravilno i zakonito.

Imajući u vidu izloženo, sud je ocijenio da nije osnovan nijedan od razloga zbog kojih se osporava rješenje tuženog.

Naime, odredbama člana 44. i 46. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju ("Službene novine Federacije BiH", br. 13/18 i 93/19 - Ustavni sud Federacije Bosne i Hercegovine, 90/21 i 19/22), propisano je:

Član 44.

(Lični bodovi osiguranika)

(1) Ukupni lični bodovi osiguranika utvrđuju se kao zbir ličnih bodova na osnovu staža osiguranja i ličnih bodova na osnovu posebnog staža iz stava (5) ovog člana.

(2) Lični bodovi na osnovu staža osiguranja dobiju se množenjem ličnog koeficijenta osiguranika i njegovog staža osiguranja.

(3) Za određivanje ličnih bodova osiguranika, penzijski staž može iznositi i više od 40 godina.

(4) Radi određivanja ličnih bodova osiguranika, penzijski staž se iskazuje brojačano, a utvrđuje se tako da se svaka godina računa kao 1, svaki mjesec kao 0,083333, a svaki dan kao 0,002777.

(5) Licima iz člana 36. ovog zakona, prilikom izračuna penzije po ovom zakonu, lični bodovi za svaku godinu posebnog staža iznose 0,5 bodova, za priznatu punu godinu ostvarenog posebnog staža, za svaki mjesec iznose 0,041666 boda, a za svaki dan iznose 0,001388 boda.

(6) Kao jedan mjesec, u skladu sa st. (3), (4) i (5) ovog člana, računa se 30 dana.

Član 46.

(Godišnji lični koeficijent osiguranika)

(1) Godišnji lični koeficijent utvrđuje se tako što se ukupan iznos plata, odnosno osnovica osiguranja osiguranika, počev od 1. januara 1970. godine, izuzimajući godinu ostvarivanja

prava i 1992., 1993., 1994. i 1995. godinu, za svaku kalendarsku godinu podijeli sa **prosječnom godišnjom platom** u SR BiH, odnosno u Federaciji za istu kalendarsku godinu.

(2) Za godinu ostvarivanja prava ne utvrđuje se godišnji lični koeficijent, osim u slučaju kada se pravo na penziju ostvaruje samo na osnovu tog staža osiguranja.

(3) Pod ukupnim iznosom plata, odnosno osnovica osiguranja podrazumijeva se ukupan godišnji iznos plata, osnovica osiguranja, novčanih i nenovčanih prihoda i naknada koje je osiguranik ostvario, **na koje je obračunat i uplaćen doprinos**.

(4) Ako su plate, odnosno osnovice osiguranja unesene u matičnu evidenciju nosioca osiguranja u neto iznosu, onda se dijele sa prosječnom godišnjom neto platom u SR BiH, odnosno Federaciji, a ako su unesene u bruto iznosu, onda se dijele sa prosječnom godišnjom bruto platom.

(5) Godišnji lični koeficijent može iznositi najviše pet.

(6) Podatak o prosječnoj godišnjoj plati u Federaciji, objavljuje Federalni zavod za statistiku.

(7) Osiguraniku za koga nema podataka o platama, odnosno osnovicama osiguranja za pojedine godine, kao godišnji lični koeficijent za te godine uzima se godišnji lični koeficijent iz godine koja prethodi toj godini, a ako nema nijedne godine koja prethodi toj godini, onda se uzima godišnji lični koeficijent iz godine koja slijedi.

(8) Osiguraniku za koga nema podataka o platama, odnosno osnovicama osiguranja niti za jednu godinu, godišnji lični koeficijent iznosi 0,5 za svaku punu godinu staža osiguranja, 0,041666 za svaki mjesec staža osiguranja i 0,001388 za svaki dan staža osiguranja.

Iz sadržaja citiranih odredaba člana 46. stav 1. i 2. pomenutog Zakona proizilazi da se godišnji lični koeficijent utvrđuje tako što se ukupan iznos plata, odnosno osnovica osiguranja osiguranika, počev od 1. januara 1970. godine, **izuzimajući godinu ostvarivanja prava i 1992., 1993., 1994. i 1995. godinu**, za svaku kalendarsku godinu podijeli sa prosječnom godišnjom platom u SR BiH, odnosno u Federaciji za istu kalendarsku godinu (stav 1.), s tim da se za **godinu ostvarivanja prava ne utvrđuje godišnji lični koeficijent** (osim u slučaju kada se pravo na penziju ostvaruje samo na osnovu tog staža osiguranja).

Iz istog člana tog Zakona takođe proizilazi da se pod ukupnim iznosom plata, odnosno osnovica osiguranja podrazumijeva ukupan godišnji iznos plata, osnovica osiguranja, novčanih i nenovčanih prihoda i naknada koje je osiguranik ostvario, **na koje je obračunat i uplaćen doprinos** (stav 3.).

U konkretnom slučaju, prema sadržaju prvostepenog akta tužiocu je visina penzije utvrđena na osnovu godišnjih ličnih koeficijenata koji su računati samo za one godine za **koje je obračunat i uplaćen doprinos**, sa izuzetkom za **2022. godinu**, te za **1992., 1993., 1994. i 1995. godinu**.

Međutim, izostavljanje godišnjih ličnih koeficijenata za **2022. godinu**, kao i za **1992., 1993., 1994. i 1995. godinu**, u skladu je sa odredbama člana 46. stav 1. pomenutog Zakona, jer se prema tim odredbama te godine **izuzimaju** kod utvrđivanja ličnih koeficijenata, iz čega proizilazi da je osporeno i prvostepeno rješenje u tom pogledu zakonito i da je materijalno pravo u tom dijelu pravilno primjenjeno.

Navode tužbe da je, s tim u vezi, povrijeđeno pravo tužioca na "uživanje imovine", i da je to u suprotnosti sa odredbama Ustava BiH, Ustav Federacije BiH i Evropske konvencije o ljudskim pravima, sud je ocijenio paušalnim i neosnovanim.

Naime, vezano za **izostavljanje** godišnjih ličnih koeficijenata za **godinu ostvarivanja prava**, sud smatra da se ovo ograničenje može pravdati javnim interesom da se omogući **brže i efikasnije rješavanja zahtjeva** za ostvarivanje prava na penziju, što je i u interesu osiguranika, a **ne predstavlja nesrazmjeran i težak teret za same osiguranike**

(osim u slučaju kada im je ta godina jedina godina rada, u kom slučaju im se utvrđuje godišnji lični koeficijent za tu godinu, kako je propisano odredbama člana 46. stav 2. tog Zakona).

Ovo se takođe može pravdati i javnim interesom da se spriječe potencijalne zloupotrebe u vidu **podizanja visine plate u posljednjoj godini rada**, a time i većeg godišnjeg ličnog koeficijenta za tu godinu.

Izuzimanje koeficijenata za **1992., 1993., 1994. i 1995. godinu** odnosi se na **ratne godine**, u kojima većina poslodavaca **nije poslovala i nije bila u mogućnosti vršiti ni isplate plata, ni uplate doprinosa**, ili su **plate isplaćivali u jako malim iznosima**, pa je ovo ograničenje uvedeno radi zaštite ogromnog broja osiguranika koji su u tom periodu primali jako niske plate, ili ih uopšte nisu primali, niti su im uplaćivani obavezni doprinosi.

Po shvatanju suda i ovo ograničenje ne predstavlja nesrazmjeran i težak teret za same osiguranike, jer se, shodno odredbama člana 44. stav 2. predmetnog Zakona, **lični bodovi na osnovu staža osiguranja** dobiju **množenjem ličnog koeficijenta osiguranika i broja godina njegovog staža osiguranja**, u koji staž, za osiguranike koji su bili u obaveznom osiguranju i u tim ratnim godinama, ulaze i te godine, pa im za te godine **pripada prosječna vrijednost njihovih ličnih koeficijenta** izračunatih za sve ostale godine provedene u stažu osiguranja.

Stoga sud smatra da je izuzimanje uračunavanja godišnjih ličnih koeficijenata za te ratne godine u interesu svih osiguranika koji su u tim godinama bili u statusu obaveznog osiguranja, uključujući i samog tužioca, budući da je mala vjerovatnoća da postoje osiguranici čiji su prosječni godišnji lični koeficijenti za te godine veći od njihovih prosječnih ličnih godišnjih koeficijenata izračunatih za ostale godine staža osiguranja.

Što se tiče vremenskog perioda od **06.07.1983. do 11.06.1984. godine**, za koji tužilac u tužbi tvrdi da je proveo na **odsluženju vojnog roka**, sud ističe da se po predmetnom, a i po drugim zakonima taj vremenski period **ne priznaje u staž osiguranja**, i da se za taj vremenski period ne uplaćuju doprinosi za penzijsko i invalidsko osiguranje, zbog čega nije bilo zakonskog osnova da se visina penzije tužiocu utvrdi uzimanjem u obzir i tog vremenskog perioda.

Sud je detaljno cijenio i analizirao pomenute i sve ostale navode tužbe, ali je, s obzirom na naprijed opisano nesporno utvrđeno činjenično stanje, ocijenio da oni po procesnom i materijalnom pravu ne mogu uticati na drugačije rješavanje ove upravne stvari i drugačije presuđenje, zbog čega je, na osnovu odredaba člana 36. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima („Službene novine Federacije BiH“ broj 9/05), valjalo odlučiti kao u izreci presude.

Z a p i s n i č a r:
Sadeta Hadžismajlović, s.r.

S u d i j a:
Predrag Krsmanović, s.r.

POUKA: Protiv ove presude nije dozvoljena žalba.

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 03 0 U 023523 23 Uvp
Sarajevo, 29.11.2023. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Danilović Edine, kao predsjednice vijeća, Mahić Samardžić Amele i Milosavljević-Jančić Nevenke, kao članica vijeća, te Pita Minele kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja H.S. iz K..., zastupanog po punomoćniku V.K., advokat iz Tuzle, protiv akta broj: FZ3/2/2-31-1-27-2/23 MB/OB: .... od 24.02.2023. godine, tuženog Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar, u upravnoj stvari ostvarivanja prava na starosnu penziju, odlučujući o zahtjevu za vanredno preispitivanje sudske odluke tužitelja, protiv presude Kantonalnog suda u Tuzli broj: 03 0 U 023523 23 U od 28.09.2023. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 29.11.2023. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Tuzli broj: 03 0 U 023523 23 U od 28.09.2023. godine odbijena je tužba tužitelja podnesena protiv osporenog rješenja tuženog, broj i datum navedeni u uvodu ove presude, kojim je odbijena njegova žalba izjavljena protiv prvostepenog rješenja direktora Kantonalne administrativne službe tuženog za Tuzlanski Kanton, broj: UP/I-FZ6/2/1-31-1-52288/22 matični broj: .... od 09.12.2022. godine. Tim prvostepenim rješenjem tužitelju je, kao osiguraniku: priznato pravo na starosnu penziju u mjesečnom iznosu od 562,91 KM, počev od 03.09.2022. godine (tačka 1. dispozitiva rješenja); isplata penzije po ovom rješenju pripada od 03.09.2022. godine (tačka 2. dispozitiva rješenja); iznos penzije usklađen na dan donošenja rješenja iznosi 562,91 KM (tačka 3. dispozitiva rješenja); te odlučeno da je korisnik penzije obavezan, u roku od 15 dana, nosiocu osiguranja prijaviti svaku činjenicu koja je od uticaja na korištenje odnosno obim prava, u protivnom isplata penzije će biti obustavljena (tačka 4. dispozitiva rješenja) i da žalba ne zadržava izvršenje rješenja (tačka 5. dispozitiva rješenja).

Zahtjevom za vanredno preispitivanje sudske odluke, tužitelj je, putem punomoćnika, osporio zakonitost presude prvostepenog suda zbog povrede federalnog zakona i povrede federalnog zakona o postupku koja je mogla biti od uticaja na rješavanje stvari. Navodi da nije sporno da je tužitelju priznato pravo na starosnu penziju u iznosu od 562,91 KM, počev od 03.09.2022. godine, ali da je sporno izuzimanje koeficijenta za 1992., 1993, 1994. i 1995. godinu, što se pravda javnim interesom i efikasnijim rješavanjem zahtjeva za ostvarivanje prava na penziju, a ustvari se radi o neustavnoj i neprincipijelnoj odredbi koja je suprotna interesima većine osiguranika, a ujedno je i diskriminatorna. U zahtjevu se dalje citira član II-1. 2. i 6. Ustava BiH kojom se propisuje obaveza BiH da osigura najviši nivo međunarodno priznatih ljudskih prava i osnovnih sloboda, ukazuje se na mogućnost direktne primjene Konvencije o ljudskim pravima i njen prioritet u odnosu na domaće zakonodavstvo, te da prema praksi Ustavnog suda BiH prava iz penzijskog i invalidskog osiguranja su neotuđiva, lična prava koja predstavljaju imovinu prema članu 1. Protokola broj 1. uz Evropsku konvenciju, a da je donesenom odlukom tužitelju ograničeno pravo na neometano uživanje imovine. Na osnovu

izloženog predlaže da se zahtjev uvaži, ukine pobijana presuda, kao i odluke penzionih organa, te da se predmet vrati prvostepenom organu na ponovni postupak.

Tuženi je u odgovoru na zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke predložio da se isti odbije kao neosnovan.

Ovaj Sud je na osnovu člana 45. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine" broj 9/05) ispitao zakonitost pobijane presude u granicama zahtjeva i povreda propisa iz člana 41. stav 2. tog Zakona, pa je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Iz obrazloženja pobijane presude i dokumentacije u spisu proizilazi da je tužitelj dana 13.09.2022. godine prvostepenom organu podnio zahtjev za priznavanje prava na starosnu penziju; da je prvostepeni organ u postupku po istom zahtjevu, utvrdio da je tužitelj rođen ..., ... godine; da je na dan prestanka osiguranja, tj. na dan 02.09.2022. godine, imao navršenih 65 godina, 00 mjeseci i 00 dana života; da ukupan staž osiguranja ostvaren u periodu od 02.07.1982. godine do 02.09.2022. godine iznosi 26 godina, 01 mjesec i 14 dana, i poseban staž u dvostrukom trajanju od 00 godina, 10 mjeseci i 26 dana; da za vremenski period od 01.01.1999. do 31.08.2011. godine nema uplaćenih doprinosa; da tužitelj ispunjava uslove iz člana 40. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju ("Službene novine Federacije BiH", br. 13/18 i 93/19 - Ustavni sud Federacije Bosne i Hercegovine, 90/21 i 19/22) za priznavanje prava na starosnu penziju; da je visina penzije tužitelja utvrđena na osnovu odredaba člana 43. - 47. istog Zakona, pa je doneseno rješenje od 09.12.2022. godine kojim je tužitelju priznato pravo na starosnu penziju počev od 03.09.2022. godine u iznosu od 562,91 KM; da je tužitelj protiv tog rješenja izjavio žalbu tuženom organu, koji je istu osporenim aktom od 24.02.2023. godine odbio kao neosnovanu, nalazeći da je prvostepeno rješenje u svemu pravilno i zakonito. Nezadovoljan ovim rješenjem tužitelj je podnio tužbu, koju je prvostepeni sud presudom odbio kao neosnovanu, jer je cijenio da je tuženi na potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje u ovoj upravnoj stvari pravilnom primjenom procesnog i materijalnog prava donio zakonitu odluku u pogledu podnesenog zahtjeva za priznavanje prava na starosnu penziju.

Donošenjem pobijane presude prvostepeni sud nije povrijedio federalni zakon ili drugi federalni propis, niti pravila federalnog zakona o postupku koja su mogla biti od uticaja na rješenje stvari, zbog čega je, po ocjeni ovog suda, zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke neosnovan.

Naime, prema odredbi člana 44. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju ("Službene novine Federacije BiH", br. 13/18 i 93/19 - Ustavni sud Federacije Bosne i Hercegovine, 90/21 i 19/22) propisano je da (1) Ukupni lični bodovi osiguranika utvrđuju se kao zbir ličnih bodova na osnovu staža osiguranja i ličnih bodova na osnovu posebnog staža iz stava (5) ovog člana, (2) Lični bodovi na osnovu staža osiguranja dobiju se množenjem ličnog koeficijenta osiguranika i njegovog staža osiguranja, (3) Za određivanje ličnih bodova osiguranika, penzijski staž može iznositi i više od 40 godina, (4) Radi određivanja ličnih bodova osiguranika, penzijski staž se iskazuje brojčano, a utvrđuje se tako da se svaka godina računa kao 1, svaki mjesec kao 0,083333, a svaki dan kao 0,002777., (5) Licima iz člana 36. ovog zakona, prilikom izračuna penzije po ovom zakonu, lični bodovi za svaku godinu posebnog staža iznose 0,5 bodova, za priznatu punu godinu ostvarenog posebnog staža, za svaki mjesec iznose 0,041666 boda, a za svaki dan iznose 0,001388 boda, (6) Kao jedan mjesec, u skladu sa st. (3), (4) i (5) ovog člana, računa se 30 dana.

Odredbom člana 46. istog Zakona propisano je: (1) Godišnji lični koeficijent utvrđuje se tako što se ukupan iznos plata, odnosno osnovica osiguranja osiguranika, počev od 1. januara 1970. godine, izuzimajući godinu ostvarivanja prava i 1992., 1993., 1994. i 1995. godinu, za svaku kalendarsku godinu podijeli sa prosječnom godišnjom platom u SR BiH, odnosno u Federaciji za istu kalendarsku godinu, (2) Za godinu ostvarivanja prava ne utvrđuje se godišnji lični koeficijent, osim u slučaju kada se pravo na penziju ostvaruje samo na osnovu tog staža osiguranja, (3) Pod ukupnim iznosom plata, odnosno osnovica osiguranja podrazumijeva se ukupan godišnji iznos plata, osnovica osiguranja, novčanih i nenovčanih prihoda i naknada koje je osiguranik ostvario, na koje je obračunat i uplaćen doprinos, (4) Ako su plate, odnosno osnovice osiguranja unesene u matičnu evidenciju nosioca osiguranja u neto iznosu, onda se dijele sa prosječnom godišnjom neto platom u SR BiH, odnosno Federaciji, a ako su unesene u bruto iznosu, onda se dijele sa prosječnom godišnjom bruto platom, (5) Godišnji lični koeficijent može iznositi najviše pet, (6) Podatak o prosječnoj godišnjoj plati u Federaciji, objavljuje Federalni zavod za statistiku, (7) Osiguraniku za koga nema podataka o platama, odnosno osnovicama osiguranja za pojedine godine, kao godišnji lični koeficijent za te godine uzima se godišnji lični koeficijent iz godine koja prethodi toj godini, a ako nema nijedne godine koja prethodi toj godini, onda se uzima godišnji lični koeficijent iz godine koja slijedi, (8) Osiguraniku za koga nema podataka o platama, odnosno osnovicama osiguranja niti za jednu godinu, godišnji lični koeficijent iznosi 0,5 za svaku punu godinu staža osiguranja, 0,041666 za svaki mjesec staža osiguranja i 0,001388 za svaki dan staža osiguranja.

Imajući u vidu citirane zakonske odredbe proizilazi da je u skladu sa istim pravilno odlučeno po zahtjevu tužitelja za ostvarivanje prava na starosnu penziju. Ovo iz razloga jer su u konkretnom slučaju tužitelju, prema navedenim zakonskim odredbama, na osnovu podataka matične evidencije aktivnih osiguranika tuženog, za utvrđivanje penzijskog osnova uzeti lični bodovi osiguranika koji su utvrđeni kao zbir ličnih bodova na osnovu staža osiguranja i ličnih bodova na osnovu posebnog staža, te na osnovu godišnjih ličnih koeficijenata koji su računati samo za one godine za koje su obračunati i uplaćeni doprinosi, sa izuzetkom 1992., 1993., 1994. i 1995. godine, pa tužitelju starosna penzija pripada od 03.09.2022. godine, a usklađena na dan donošenja prvostepenog rješenja iznosi 562,91 KM, u kom pravcu je i doneseno rješenje.

Neosnovan je prigovor tužitelja da je neustavna, neprincipijelan i diskriminatorska odredba kojom se kod obračuna penzije izuzimaju godišnji lični koeficijenti osiguranika za 1992., 1993., 1994. i 1995. godinu. Naime, radi se o odredbi koja je na pravnoj snazi, kao važeći materijalni propis koji reguliše konkretnu situaciju i koja odredba nije oglašena neustavnom. Isto tako, kada je u pitanju primjena navedene odredbe, prvostepeni sud u svojoj odluci daje iscrpno obrazloženje zašto navedeno ograničenje ne predstavlja nesrazmjern i težak teret za same osiguranike, kako se to neosnovano ističe u zahtjevu. Prema stavu i ovog sud, ovo ograničenje se može pravdati javnim interesom, sa konačnim ciljem bržeg i efikasnijeg rješavanja zahtjeva za ostvarivanje prava na penziju, što je svakako u interesu osiguranika, jer je činjenica da je u pitanju ratni period u kojem se plaće nisu primale ili su primane u minimalnim iznosima, a nisu uplaćivani ni obavezni doprinosi. Pored toga, važno je naglasiti da prema citiranom članu 44. stav 2. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju, lični bodovi na osnovu staža osiguranja se dobiju množenjem ličnog koeficijenta osiguranika i broja godina njegovog staža osiguranja, u koji staž, za osiguranike koji su bili u obaveznom osiguranju i u tim ratnim godinama, ulaze i te godine, pa im za te godine pripada prosječna vrijednost njihovih ličnih koeficijenata izračunatih za sve ostale godine provedene u stažu osiguranja, zbog čega se ne mogu prihvatiti navodi zahtjeva da je primijenjena neustavna odredba, te da je bilo osnova za direktnu primjenu Konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda.

Konačno, bez pravnog osnova je ukazivanje tužitelja da je diskriminisan. Naime, za postojanje diskriminacije neophodno je utvrditi različito tretiranje nekog lica ili grupe lica, prema zabranjenim osnovama iz člana 2. stav 1. Zakona o zabrani diskriminacije, u odnosu na lice ili grupu koje se nalazi u sličnoj ili podudarnoj situaciji i kojima je uživanje spornog prava omogućeno, te da takav različit tretman nema legitiman cilj, odnosno da nedostaje proporcionalnosti između željenog cilja i upotrijebljenih sredstava. Kako tužitelj ne navodi niti jedan razlog kojim bi potkrijepio svoju tvrdnju da je u ovom postupku na bilo koji način diskriminirana, odnosno da je drugačije tretirana u odnosu na druga lica u istim ili sličnim situacijama, to su posljedično, njegovi navodi o kršenju zabrane diskriminacije neosnovani. Izražavanje stava da je pobijanom odlukom ograničeno stečeno pravo tužitelja nije objektivizirano, pa ni taj navod nije osnovan, kao ni izražavanje određenih stavova koji ne predstavljaju konkretne prigovore vezane za osporene odluke.

Prema tome, kako je, po ocjeni ovog suda, na utvrđeno činjenično stanje (čija se pravilnost i potpunost prema odredbi člana 41. stav 4. Zakona o upravnim sporovima ne može pobijati zahtjevom za vanredno preispitivanje sudske odluke) pravilno primijenjeno materijalno pravo, a pri tome nisu povrijeđene odredbe federalnog zakona o postupku koje bi mogle uticati na pravilno i zakonito rješenje ove upravne stvari, to je prema stavu ovog suda zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke neosnovan.

Imajući u vidu naprijed izneseno ovaj sud je primjenom člana 46. stav 1. Zakona o upravnim sporovima odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Pita Minela, s.r.

Predsjednica vijeća
Danilović Edina, s.r.